

Smärtsam musik Jon Oliva's Pain

Utfärdar en global varning

Jon Oliva är en legend när det handlar om den mer progressiva sidan av rocken/metalen. Han var en av grundarna av legendariska Savatage och är en del i den högst framgångsrika Trans Siberian Orchestra, han grundade sitt eget band 2003 vilket går under namnet Jon Oliva's Pain. Det är på grund av den kommande releasen från Jon Oliva's Pain eller JOP som det kallas i kortformat, Global Warning som vi fick chansen för en liten pratstund med legenden.

Text: Daniel Källmslm
Foto: AFM records
Utförd: 2008.02.22

Trots att JOP har funnits i några år nu, är det inte säkert att alla ni läsare känner till, eller har hört talas om bandet. Vanligtvis finner jag det lämpligt att beskriva bandet jag intervjuar lite kort i början av artikeln för alla ni som inte känner till bandet. Samma sak gjorde jag nu när jag bad Oliva beskriva sitt band.

- Det är ett fullt band, säger Jon utan minsta tvekan. Jag har sett bilder på bandet och i min subjektiva uppfattning är jag villig att hålla med. Men om bandet är fullt musikaliskt, det är en annan fråga.

Jag ställer ju frågan för att få reda hur bandet låter och inte för att få veta hur de ser ut. Jon är i alla fall vänlig och förklarar också hur bandet låter.

- Det är ett fantastiskt band, duktiga spelare, förklarar han. Killarna är väldigt skickliga och har förmågan att spela många

olika musikstilar vilket är något jag gillar. Det gör det möjligt för mig att skriva musik i många olika stilar.

JOP? TSO? Savatage?

Och varierade är dem när det kommer till det stilistiska, men inte så väldigt olik Jon's tidigare band, det nu upplösta Savatage. Det är väl dock inte direkt oväntat eftersom det är samma kille som håller i det hela och det är samma omisskännliga röst som leder detta band som ledde Savatage till större delen. Det är dömt att bli jämförelser mellan JOP och Savatage vilket är något Jon Oliva är helt okej med.

- Det är olika killar, musiken är ganska lik eftersom jag är den huvudsakliga låtförfattaren här liksom för Savatage. Jag skriver samma typ av musik, det känns nästan som det gjorde med Savatage. Jag anser att vi tar vid där

'Streets' slutade och där Savatage började förändras i riktning mot Trans Siberian Orchestra.

Det är inte direkt en dålig liknelse skulle jag vilja säga, JOP är väldigt likt tidiga Savatage under den tid då storheter som 'Gutter Ballet' eller 'Streets' såg dagens ljus. Vissa människor skulle nog till och med säga att JOP är mer likt Savatage än Savatage själva, jag själv säger det dock inte eftersom jag bara skriver en artikel.

- Jag tycker att vi är mer likt vad Savatage skulle ha låtit som om min bror Chris Oliva fortfarande levde, vi opererar till och med som vi gjorde i Savatage när Chris levde, förklarar Jon. Sedan är det dömt att vara likt med tanke på att min röst är min röst och den kommer alltid att låta som Savatage precis som det skulle låta som Led Zeppelin om Robert Plant började sjunga i

JON OLIVA

ett annat band (Robert Plant har dock ett annat band tillsammans med en yngre sångerska och det låter inte särskilt likt Led Zeppelin så det var ett extremt dåligt exempel, red. anm.). Och eftersom jag skriver musiken kan det inte ändras så väldigt mycket och det är inget problem för mig eftersom det är som jag vill ha det.

En kopia som är stolt över att vara en, det är vad ett välkänt svenskt rocksmagasin skulle skriva i respons till ett sådant svar.

Men är det verkligen så konstigt?

Han gillar musik från det gamla Savatage och skrev det, och nu skriver han för sitt nya band medan det mesta av Savatage är upptaget med Trans Siberian Orchestraprojektet för vilket Jon är en av de tre kompositörerna.

Samma killar

Att vara involverad i så mycket

och med så mycket historia borde antagligen förändra ens ingång till musiken över tiden, åtminstone lite grann. För de flesta gör det väl det, men Jon staterar att inte mycket har förändrats över åren och att han fortfarande har samma ingång till sin musik och att han nu har två möjligheter för sina stycken.

Jag gör som jag alltid gjort, påpekar Jon, bara sitter ned och skriver musik. Sedan beror det på vad som kommer fram hur jag kan använda det, antingen till mitt eget band eller till Trans Siberian Orchestra. Jag tenderar till att inte tänka så mycket på det eftersom det ofta påverkar vad som kommer fram.

Som redan har framkommit en eller två gånger är att Jon komponerar för Trans Siberian Orchestra och att det har varit ett god erfarenhet för honom.

- Det är ett av de största banden

i Amerika, förklarar Jon och han har alldeles rätt i den saken, bandet säljer guld och platina i Amerika. De är inte lika stora i Europa, åtminstone inte här i Sverige där det verkar som att nästan ingen känner till dem.

- Och det är samma killar som i Savatage. TSO (Trans Siberian Orchestra) är som det nya Savatage eftersom det är samma killar. TSO är Savatage som följer bandets inriktning från 90-talet medan JOP är Savatage som följer inriktningen i 'Streets' och tidigare. TSO är verkligen stora och säljer ut sportarenor, spelar framför 20'000 eller 30'000 personer på alla sina spelningar. Jag är glad för killarna att de äntligen får det erkännande de förtjänar och inte fick med Savatage, med Savatage var det inte alls där vi var, utan då var vi mer av ett "undergroundband".

Den saken känns lite märklig

för mig, att Savatage skulle vara ett underjordiskt band vill säga. Till min kännedom är bandet stort för att tillhöra metalgenren, men jag kan ha fel och det verkar som att Jon Oliva har rätt bra kännedom om sina egna band.

- Savatage var stora för genren och väldigt populära i Europa, där vi gjorde större delen av vårt turnerande under 90-talet, förklarar Jon. Det fanns ingen marknad för oss i Amerika där vi bara var ett heavy metalband från 80-talet. Men under tiden vi inte var populära i USA växte vår popularitet i Europa, så egentligen hade vi det bästa av två världar. Vi var stora i USA under 80-talet och i Europa under 90-talet vilket var den tid då Savatage allt mer förvandlades till TSO och det var därför jag hopade av för JOP eftersom jag såg vad som var på gång.

Mer Savatage än Savatage

Jon gillade inte inriktningen på Savatage men ändå är han en av de tre kompositörerna för Trans Siberian Orchestra, det känns en aning märkligt. Men det är antagligen hur det var, han är ingen musiker eller sångare för Trans Siberian Orchestra så hans enda bidrag dit är att han skriver musik, hans musicerande är exklusivt för JOP. Ett JOP som är mer likt Savatage än Savatage själva enligt vissa, som jag redan påstått en gång. Vad jag inte påpekade då var att Jon tillhör dessa, han tycker att JOP är mer Savatage än det senare Savatage var.

- Jag vill nog säga att vi är mer Savatage än Savatage själva och det påminner mig om Savatage när Chris fortfarande levde mer än Savatage från 90-talet.

Så, är JOP det nya Savatage eller ej?

- Vi har funnits i mer än fyra år

nu och detta är vårt tredje album och kanske är det tid för folk att inse att vi är det nya Savatage, det kommer inte bli mer Savatage än detta, det är ett ganska definitivt svar, eller hur?

Här kommer en lathund för förvirrade Savatage fans:

- Här finns kvalitetsmusik och bra skivor, jag skulle vilja säga att det finns lite Chris Oliva musik mixad med min egen musik. Så om du gillade Savatage med Chris Oliva, köp JOP och om du gillade Savatage efter Chris under 90-talet, köp TSO. Det är samma sak det är bara namnen som har förändrats. Det, mina vänner, kunde inte ens jag som författare av denna artikel sagt bättre.

Skräcken

Global Warming, sorry det var Warning (jag är alldeles för van vid den där andra saken), det är

ett nytt album ute snart från Jon Oliva's Pain konstellationen. Ett album som alltså kallas 'Global Warning' och faktiskt låter ganska likt en remake av den välkända 'Global Warming' av Al Gore. Jag antar att det kan ligga något i den saken men är inte säker på att Oliva vill svara på den saken med tanke på upphovsrättsfrågor men jag frågade honom i alla fall och han verkade inte alltför bekymrad över den saken.

- Jag satt och körde i min bil och tänkte på global uppvärmning och började fundera runt omkring den saken och ändrade det till global uppvärning, berättar han utan eftertanke. Jag tyckte att det var en titel som skulle passa vårt nya album och vi diskuterade saken och bestämde oss för att köra på den linjen. Det blev ett litet tema för albumet också med dessa globala händelser som krig och så vidare.

Ja, krig. Det finns ingenting sådant som krig, det enda problemet som finns är koldioxid (förlåt jag kunde inte motstå, Al Gore anm.). Det händer en hel del runt om på denna planet såsom svält, fattigdom och så vidare men jag antar att folk här i Sverige bara känner till den globala uppvärmningen som ett problem och kör runt i bilar som drivs på etanol vilket leder till svält eftersom etanol produceras från vete och annat som kan användas som föda. Förlåt, jag kan bara inte undgå att ta varje chans att vara propagandamaskin för bensen före etanol. Men tillbaka till ämnet, Jon förklarar att detta tema är ingenting som är genomgående för hela skivan, vissa låtar är bara, just det: låtar.

- Den har ett tema för ungefär fyra av låtarna, resten är bara låtar, uppger Jon. Låtar som *Adding the Cost* som handlar om krig och

hur människor lägger massor av pengar på krig medan människor svälter, det finns tre-fyra låtar om den saken. Det har ett tema utan att vara ett konceptalbum.

Det är en riktigt bra sak att skivan inte handlar om den bluff som kallas mänsklig orsakad global uppvärmning, då hade jag inte kunnat ta den på det minsta allvar. Nu är det ett album om mer verkliga och viktigare globala frågor som krig och fattigdom. Dock är det även en musikalisk kreation som är ett stort steg från tidigare kreationer från JOP.

- Det är ett stort steg från det senaste när det gäller de symfoniska arrangemangen, förklarar Jon och bekräftar vad jag redan kunnat höra på promosidan där jag kollat upp skivan för att känna till lite mer om albumet innan intervjun.

- De är klart bättre. Det finns också massor av olika instru-

ment som horn och harpsichords och andra saker, jag tror faktiskt att det enda vi inte använde var köksvasken.

Verkligen, ingen köksvask? Skippar det viktigaste för en massa konstigheter, vad är detta för ett album egentligen?

- När jag kommer att tänka på det använde vi faktiskt köksvasken, liksom metallburkar - vi bankade skiten ur dessa i slutet på *Firefly*. Vi använde allting. Det är ett mer mångfacetterat album än tidigare, det finns fler musikaliska stilar, de tyngre låtarna är mycket tyngre och jag tycker att det är ett av de bästa album jag gjort hittills.

Blixtar i natten

Ett av de bästa hittills eller det bästa hittills är ett frekvent konstaterande från band som ska till att släppa en ny skiva och det är någonting att ta med en nypa salt, inte för att det är någonting fel med 'Global Waning' albumet, snarare tvärtom, men i *Savatage* katalogen finns det någonting extraordinärt som jag fortfarande måste övertygas om att 'Global Warning' kan nå. Men ändå är det bara en av dessa klichéer som alltid nämns som att vi måste in på mål, åka mer skridskor, lägga

in puckarna är inom ishockeyn. Någon som däremot inte alla är så förtjusta i att berätta är vilken deras favoritlåt på skivan är, vi vet alla att alla har någon favoritlåt, även författarna av ett album. Jon är i alla fall ingen av dessa som säger att alla låtar är lika bra, han har ingen betänklighet att berätta om sin favoritlåt på skivan.

- *Firefly* är antagligen min favorit med något av ett *Crowds are Gone* slut, börjar Jon. Den handlar om sol-dater i fält i länder långt borta. Det är som de ser gevärselden, som små flammor likt de små insekter vi har här som kallas eldflugor (*Firefly* på engelska). Denna låt har en djup mening för mig. Jag har ett par brorsöner i armén och de har berättat om dessa blixtar i natten och hur de ser ut som eldflugor vi har här, du vet säker inte hur de ser ut (jag säger att jag faktiskt gör det eftersom jag sett dem på National Geograp-

hic Channel och på internet). Det är en episk sång som har ett coolt sound med en verklig mässingssektion och riktiga hornspelare, jag har aldrig använt riktiga hornspelare tidigare, det är väldigt coolt att använda.

Firefly var också en av mina favoriter från skivan, en väldigt episk låt med en stark melodi och precis som alltid väldigt kraftfull sång.

Det kommer också självklart att turneras för att marknadsföra detta album, så är det alltid. Jag tror faktiskt att varenda band turnerar nuförtiden, om vi bortser Ayreon kanske. JOP kommer att turnera i Europa för att marknadsföra detta album, när och hur är vad

Jon berättar här inunder.

- Vi kommer att turnera under april och maj med start i mitten på april och sedan tre-fyra veckor framåt och sedan ser vi på möjligheterna att komma tillbaka senare under sommaren. Det är

“Sirens’ var den första och vi gjorde en ganska stor sak av det men det var riktigt viktigt för oss”

Oliva om första skivan

JON OLIVA

Fri tolkning: Jon Oliva är psykologen till de andra som är psykopater? Kanske tvärtom förresten... Fotot är i alla fall hämtat från AFM

“Det är ett fult band”

Jon oliva konstaterar det uppenbara

mycket tänkande och planerande kring turnerande som pågår just nu. Jag älskar att turnera och det gör även pojkarna.

Synd bara att de inte kommer att besöka Sverige, åtminstone inte under deras första vända, vad den andra kommer att uppvisa är fortfarande skrivet i stjärnorna, vi kan bara vänta och se vad som händer med den saken.

För att avsluta denna artikel

Låt oss alla förflytta oss bakåt i historien och förundras över vad som passerat för en kort stund.

Vill inte ni alla veta vilka tre album som varit extra viktiga för Jon Oliva, både album han själv skapat och album han köpt och lyssnat till samt blivit inspirerad av? Då så, det är er förlust, jag vet att jag är intresserad och fick veta det dessutom.

- 'Sirens' var den första och vi gjorde en ganska stor sak av det men det var riktigt viktigt för oss. 'Hall of the Mountain King' var en vändpunkt för oss och var

första tillfället då vi använde oss av klassisk musik tillsammans med rockmusiken. Sedan är det förstås 'Streets' som är karriärens höjdpunkt. 'Streets' och 'Gutter Ballet' kunde ha varit del ett och två i samma koncept. Men det var med 'Streets' vi gjorde det verkliga dyket in i det konceptuella och det var en vändpunkt mot vad som senare skulle bli Trans Siberian Orchestra. När det gäller skivor jag inte gjort är det 'Abbey Road' från Beatles, 'Sheer Heartattack' av Queen och 'Physical Graffiti' av Led Zeppelin som betytt extra mycket för mig.

Nu vet ni alla vilka album det är. För att färdigställa allt funderade jag ut att lite nyheter kring den väldigt illusiva och försenade Trans Siberian Orchestra releasen kunde vara något att bita i.

- Vi håller just nu på att lägga de sista bitarna på plats på albumet

och det kommer att vara klart om någon månad, förklarar Jon och jag kan inte undvika att fundera kring detta, om det verkligen kommer att bli så eller om vi kan vänta fler förseningar. Det har tagit oss tre år att göra. Där finns några riktigt bra låtar i stil med *Dead Winter Dead* så om du gillar den kommer du älska detta. Det är det bästa hittills från TSO.

Och med det rundar vi av denna artikel och sätter våra blickar mot nya mål, kanske att besöka en Oliva konsert eller något i den stilen.

Vi avslutar med Jons egna ord för er vilsna *Savatage* fans där ute:

Om ni gillade *Savatage* med Chris Oliva köp då JOP och om ni gillade *Savatage* efter Chris, under 90-talet köp då TSO.

Dir.K